

נורית ענבר-בקר

נורית ענבר - בקר- נפטרה טרם זמנה ממחלה ממושכת וכואבת.

נורית, בת דודתי מצד אמי לאה, בת דור שני להורים יוצאי קובל: אמה חייה למשפחת צורף ואביה ישראל- לבית בקר, חלוצים שעלו ארצה בתחילת שנות ה-30 למאה הקודמת עם בוגרי קיבוץ ההכשרה של "השומר הצעיר" בקובל והיו ממייסדי קבוץ עמיר.

נורית נולדה בעמיר לפני המלחמה והשוואה (1939) ולכן נקראה בשם כל-כך ישראלי- נורית. את ילדותה העבירה במושבה חדרה, התחנכה בקבוץ גן שמואל ושם הקימה את ביתה. נישאה לבן הקבוץ- חגי, ילדיה ונכדיה מושרשים בקבוץ.

בקיץ האחרון כשנסעתי לביקור בעיר קובל, נורית כבר היתה מרותקת למיטת חוליה. סיפרתי לה על טכס האזכרה וההנצחה לנספים מקובל האמור להתקיים בבכובה. נורית התרגשה ומסרה לי את שמות בני משפחתה- מצד אביה- משפחת בקר. אבי המשפחה- הרב יהושע דב, היה אדם מאמין מחסידי בית המדרש "לובוויטש" בקובל, שילדיו התחנכו על ברכי הציונות. משפחת בקר כולה הושמדה בקבר האחים בבכובה, מלבד ישראל- אביה של נורית ואחותו חייה בקר- גננת ומחנכת בגן העברי שליד "תרבות" שבקובל- חלוצה, שנפטרה ערירית בארץ.

נורית- בהירת עיניים ושער, טובת לב וחייכנית, מתעניינת ואוהבת אדם. חברותיה וחבריה רבים- לאורך מסלול חייה מעמיר, חדרה, תנועת השומר הצעיר, הצבא והקבוץ- איתם התמידה בקשר יפה והדוק כל ימיה.

לאחר פטירתה של דודתנו שרה צורף שהיתה האחרונה במשפחתה מאנשי דור הראשון של יוצאי קובל- שהיתה הגורם המאחד והמלכד של משפחתנו, לקחה נורית את התפקיד החשוב לידיה. נורית שמרה על קשר הדוק עם כל בני המשפחה שגדלה והתרחבה- ובאופן טבעי- גם התרחקה.

נורית- אופטימית עד יומה האחרון; מתעניינת, מקשרת ומפייסת. אוהבת ואהובה.

יהי זכרה ברוך.

מתגעגעת- בת דודתה, נילי וינגרטן.
מרץ, 2008.

